

229. ПОЈАЊЕ

(На глас број 1. и 210.)

1. То мене боле и тишти, Што Те не могу љубити,
К'о што бих хтео, Боже! Сваким ми даном дајеш Ти:
Да желим Тебе љубити, Све већма, много више.
Твоју Благодот Ти у мени Укорени,
Тад' чим прије Љубав ће се да разлије.
2. Усладе мени јесте дост', Највећа мени јест радост,
Љубит' Те срцем целим; Да све, што Ти је угодно
Што ме учи Твоје слово Из љуб'ве, да то чиним.
Док не Стигнем, У сјај-дворе Тамо горе,
Са радости К' Теби, Спасе пун благодоти!